

[Oluf Pedersen.]

en meget besynderlig påstand. Jeg tror, at hr. Hans Pinstrup har ladet sig påvirke af hr. Aksel Jensen, ellers ville han ikke udtale noget så vildledende. Hr. Hans Pinstrup kapitaliserer stigningen i grundskylden for landejendomme siden 1939 til $3\frac{1}{2}$ milliard, hvilket er ca. dobbelt så meget, som det i virkeligheden er — men det spiller ikke nogen større rolle! Hvis han ville regne det rigtigt ud, ville han opdage, at den stigning, der har fundet sted, nogenlunde svarer til stigningen i pristallet, så der er ikke noget at være så forarget over. Han synes ikke, man kan lade en sådan byrde hvile på landbruget; men der er jo andre, der betaler grundskyld end landbruget; halvdelen af jordværdien er i byerne, og når man indenfor landbruget betaler en så lille grundskyld, som man gør, skyldes det ikke mindst, at venstre ikke har sørget for, at man i bykommunerne har haft den samme adgang til at forhøje grundskylden. Det er lovgivningsmagten, som har hindret, at man har haft denne adgang i byerne; hvis man ikke havde lignet det på landejendommenes jord, hvad tror man så der var sket? Så var bønderne simpelthen kommet til at betale beløbet som personlig skat, de var antagelig ikke sluppet en øre billigere. Hvis de ærede medlemmer vil læse kommissionens betænkning, vil man se, at man i kommissionen er kommet til det resultat, at man ikke kan påregne, at den byrde, der ligger på ejendommene til kommunerne, har nogen væsentlig indflydelse på ejendomspriserne. Der sker blot det, at landmændene kommer til at betale, ikke efter, hvor meget de får ud af det, men efter grundskylden lige meget, enten de er dygtige og flittige, eller de er dovne, det er forskellen, og så ved jeg ikke, hvem der vil holde hånden over de dovne; der er forresten ikke mange af dem; der er heller ikke mange af dem, der vil holde hånden over de dovne. Selvom dette overdrevne beløb, de $3\frac{1}{2}$ milliard kr., ikke var indskudt, var man kommet til at betale det samme, og det kunne være forhindret, hvis venstres bønder ikke selv havde gennemført det, men venstres bønder ude i landkommunerne er meget klodere end dem, de sender herind, heldigvis.

Man hævder, at landbruget er inde i en krisetid. Der er det mærkelige ved det,

at til trods for, at der er indskudt denne fortrinsprioritet, viser den opgørelse, der er foretaget på foranledning af realkreditkommissionen, og som er til rådighed for tingets medlemmer i læseværelset, at landbrugets gæld siden 1939 er steget fra 4,4 milliarder til 6,4 milliarder, altså en stigning på 2 milliarder, men landbrugets aktiver er samtidig steget fra 7,7 milliarder til 20,4 milliarder, altså med 12,7 milliarder eller 6 gange så meget som landbrugets gæld. Hertil vil man måske sige, at det er for højt et tal, man regner med i denne statistik. Det er ikke umuligt, for den har et særligt formål. Den er foranlediget af realkreditkommissionen, som man her i tinget er så glad for, og det er til fordel at opgøre aktiverne så højt som muligt, når man skal begynde at gøre gæld, derfor har de måske regnet dem rigeligt ud. Der er imidlertid en officielt foreliggende statistik, og den viser ligeledes, at landbrugets formue er steget fra i 1939 at være $3\frac{1}{3}$ milliard til at være 14 milliarder kr., og så siger man, at landbruget er ude i så fantastisk store vanskeligheder, til trods for at formuen er firedoblet!

Jeg tror ikke, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen kan have set denne statistik, før han holdt sin tale i går. Det kan være rigtigt, og det skal jeg heller ikke bestride, at landbruget er i likviditetsvanskeligheder. Det står også i forbindelse med et andet forhold, nemlig det, der hedder skattefri afskrivninger, som antagelig har medvirket til en rigelig mekanisering, således at man hænger på forpligtelser, der i dag kan være meget store. Jeg gentager det, jeg sagde før, at 1 pct.s grundskyld i den forbindelse ikke spiller nogen rolle. Men det vil være overordentlig værdifuldt, hvis dens gennemførelse vil bevirke, at man binder en købekraft på $1\frac{1}{2}$ til 2 milliarder kr., som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen var inde på i går, og derved muliggør, at man kan lempe diskontoen og kreditten, så at vi kan få en lav rente her i landet. Det betyder langt, langt mere for fattigfolk, og på lang sigt ligger det sådan, at hvis man fik en nedsettelse i handelspriserne, ville det være til stor gavn for det unge slægtled.

Jeg skal omtale endnu nogle spørgsmål, som har været rejst i den offentlige debat,